

Az Európai Unió
Tanácsa

Brüsszel, 2017. október 2.
(OR. en)

9806/17

Intézményközi referenciaszám:
2016/0338 (CNS)

FISC 118
ECOFIN 472

JOGALKOTÁSI AKTUSOK ÉS EGYÉB ESZKÖZÖK

Tárgy:	A TANÁCS IRÁNYELVE az európai uniós adóügyi vitarendezési mechanizmusokról
--------	--

A TANÁCS (EU) 2017/... IRÁNYELVE

(...)

az európai uniós adóügyi vitarendezési mechanizmusokról

AZ EURÓPAI UNIÓ TANÁCSA,

tekintettel az Európai Unió működéséről szóló szerződésre és különösen annak 115. cikkére,

tekintettel az Európai Bizottság javaslatára,

a jogalkotási aktus tervezete nemzeti parlamenteknek való megküldését követően,

tekintettel az Európai Parlament véleményére¹,

tekintettel az Európai Gazdasági és Szociális Bizottság véleményére²,

különleges jogalkotási eljárás keretében,

¹ A 2017. július 6- vélemény (a Hivatalos Lapban még nem tették közzé).

² A 2017. február 22-i vélemény (a Hivatalos Lapban még nem tették közzé).

mivel:

- (1) Azon helyzetek, amelyekben a különböző tagállamok eltérő módon értelmezik vagy alkalmazzák a kétoldalú adóügyi megállapodások és egyezmények rendelkezéseit, illetve a kapcsolt vállalkozások nyereségkiigazításával kapcsolatos kettős adóztatás megszüntetéséről szóló egyezményt (90/436/EGK)¹ (a továbbiakban: az uniós választottbírósági egyezmény) is, súlyos adózási akadályokat állíthatnak a határokon átnyúlóan tevékenykedő vállalkozások elé. Túlzott adóterhet rónak a vállalkozásokra, valamint gazdasági torzulásokhoz és hatékonysági problémákhoz vezethetnek és negatív hatással lehetnek a határokon átnyúló beruházásokra és a növekedésre.
- (2) Szükséges ezért, hogy rendelkezésre álljanak az Unióban olyan mechanizmusok, amelyek biztosítják az ilyen kétoldalú adóügyi egyezmények és az uniós választottbírósági egyezmény értelmezésével és alkalmazásával kapcsolatos és különösen a kettős adóztatáshoz vezető jogviták hatékony rendezését.
- (3) A kétoldalú adóügyi egyezményekben és az uniós választottbírósági egyezményben már előírt mechanizmusok révén nem minden esetben érhető el időben az ilyen jogviták hatékony rendezése. Az uniós választottbírósági egyezmény végrehajtásának részeként lefolytatott monitoring feltárt néhány jelentős hiányosságot, különösen az eljárás igénybevételének lehetősége, valamint az eljárás időtartama és eredményes lezárása tekintetében.

¹ HL L 225., 1990.8.20., 10. o.

- (4) Ahhoz, hogy igazságosabb adózási környezet jöjjön létre, javítani kell az átláthatósági szabályokat, és meg kell erősíteni az adókikerülés elleni intézkedéseket. Ugyanakkor az igazságos adózási rendszer szellemében biztosítani kell, hogy a vitarendezési mechanizmusok átfogóak, hatékonyak és fenntarthatóak legyenek. A vitarendezési mechanizmusok fejlesztése azért is szükséges, hogy reagálni lehessen arra a kockázatra, hogy az adóhatóságok gyakoribb és koncentráltabb ellenőrzési gyakorlata következtében megnövekedhet a potenciálisan nagy összegeket érintő kettős vagy többszörös adóztatási viták száma.
- (5) Annak érdekében tehát, hogy az Unióban méltányos és hatékony adórendszerek jöjjenek létre, alapvető fontosságú egy olyan hatékony és eredményes adóügyi vitarendezési keret bevezetése, amely garantálja a jogbiztonságot és a vállalkozásbarát környezetet a beruházások számára. A vitarendezési mechanizmusok egyúttal összehangolt és átlátható keretet kínálnak a viták megoldására, és ezáltal minden adózó számára előnyösek.

- (6) A vitarendezési mechanizmust alkalmazni kell a kétoldalú adóügyi egyezmények és az uniós választottbírósági egyezmény egymástól eltérő értelmezése és alkalmazása esetében – különösen a kettős adóztatáshoz vezető eltérő értelmezés és alkalmazás esetében. Ezt olyan eljárás útján kell elérni, amelyben első lépésként az ügy az érintett tagállamok adóhatóságához kerül benyújtásra azzal a céllal, hogy a vitát egy kölcsönös egyeztetési eljárás keretében rendezzék. Célszerű, hogy a kölcsönös egyeztetési eljárás utolsó szakaszaiban a tagállamok törekedjenek nem kötelező jellegű alternatív vitarendezési eljárások, például közvetítés vagy békéltetés alkalmazására. Ha egy bizonyos időtartamon belül nem sikerül így megállapodásra jutni, az ügyben vitarendezési eljárást kell alkalmazni. Rugalmasságot kell biztosítani a vitarendezés módszerének megválasztását illetően, amelyre ad hoc vagy állandóbb keretek között is sor kerülhet. A vitarendezési eljárásra sor kerülhet az érintett adóhatóságok képviselőiből és szaktekintéllyel bíró független személyekből álló tanácsadó bizottság vagy alternatív vitarendezési bizottság keretében (ez utóbbival biztosítva a vitarendezés módszerének megválasztását illető rugalmasságot). Továbbá, adott esetben a tagállamok kétoldalú megállapodás útján más vitarendezési eljárást, például a végső ajánlathoz kötött választottbírósági eljárást (másképpen a legjobb végső ajánlathoz kötött választottbírósági eljárás), is választhatnak a vita kötelező erejű megoldására. Az adóhatóságnak kell meghoznia a végleges, kötelező erejű határozatot, hivatkozással a tanácsadó bizottság vagy az alternatív vitarendezési bizottság véleményére.

- (7) A tökéletesített vitarendezési mechanizmusnak az Unióban már meglévő rendszerekre kell épülnie, beleértve az uniós választottbíróági egyezményt is. Ezen irányelv hatályának azonban kiterjedtebbnek kell lennie, mint az uniós választottbíróági egyezményének, amely a transzferárazásra és a nyereség állandó telephelyek közötti felosztására korlátozódik. Ezt az irányelvet minden olyan adózóra alkalmazni kell, akinek vagy amelynek a kétoldalú adóügyi egyezmények és az uniós választottbíróági egyezmény hatálya alá tartozó jövedelme és tőkéje adóköteles. Helyénvaló ugyanakkor, hogy a magánszemélyekre, valamint a mikro-, kis- és középvállalkozásokra a vitarendezési eljárás igénybevétele esetén kisebb adminisztratív terhek háruljanak. Ezen túlmenően meg kell erősíteni a vitarendezési szakaszt. Mindenekelőtt határidőt kell előírni a kettős adóztatással kapcsolatos vitarendezési eljárások lezárására, és meg kell állapítani a vitarendezési eljárások adózókra vonatkozó feltételeit.
- (8) Ezen irányelv végrehajtása egységes feltételeinek biztosítása érdekében a Bizottságra végrehajtási hatásköröket kell ruházni. Ezeket a végrehajtási hatásköröket a 182/2011/EU európai parlamenti és tanácsi rendeletnek¹ megfelelően kell gyakorolni.

¹ Az Európai Parlament és a Tanács 182/2011/EU rendelete (2011. február 16.) a Bizottság végrehajtási hatásköreinek gyakorlására vonatkozó tagállami ellenőrzési mechanizmusok szabályainak és általános elveinek megállapításáról (HL L 55., 2011.2.28., 13. o.).

- (9) Ez az irányelv tiszteletben tartja az alapvető jogokat, és szem előtt tartja különösen az Európai Unió Alapjogi Chartájában elismert alapelveket. Különösen biztosítani kívánja a tisztességes eljáráshoz való jognak és a vállalkozás szabadságának maradéktalan tiszteletben tartását.
- (10) Mivel ezen irányelv célját, nevezetesen a belső piac megfelelő működésével összefüggésben egy hatékony és eredményes vitarendezési eljárás kialakítását a tagállamok nem tudják kielégítően megvalósítani, az Unió szintjén azonban az intézkedés terjedelme és hatásai miatt e cél jobban megvalósítható, az Unió intézkedéseket hozhat az Európai Unióról szóló szerződés 5. cikkében foglalt szubszidiaritás elvének megfelelően. Az említett cikkben foglalt arányosság elvének megfelelően ez az irányelv nem lépi túl az e cél eléréséhez szükséges mértéket.
- (11) A Bizottságnak egy ötéves időszakot követően felül kell vizsgálnia ezen irányelv alkalmazását, és a tagállamoknak megfelelő adatok szolgáltatásával kell támogatniuk a Bizottságot ezen felülvizsgálat elvégzésében,

ELFOGADTA EZT AZ IRÁNYELVET:

1. cikk

Tárgy és hatály

Ez az irányelv szabályokat állapít meg a tagállamok közötti azon viták rendezésére szolgáló mechanizmust illetően, amelyek a jövedelem és adott esetben a tőke kettős adóztatásának elkerülésére vonatkozó megállapodások és egyezmények értelmezéséből és alkalmazásából erednek. Megállapítja továbbá, hogy ilyen viták esetén az érintett személyeket milyen jogok illetik meg, illetve milyen kötelezettségek terhelik. Ezen irányelv alkalmazásában az ilyen vitákhoz vezető ügy a „vitás kérdés”.

2. cikk

Fogalommeghatározások

- (1) Ennek az irányelvnek az alkalmazásában:
- a) „illetékes hatóság”: az érintett tagállam által ilyenként kijelölt tagállami hatóság;
 - b) „illetékes bíróság”: az érintett tagállam által ilyenként kijelölt tagállami bíróság, törvényszék vagy egyéb tagállami szerv;

- c) „kettős adóztatás”: az 1. cikkben említett megállapodások vagy egyezmények hatálya alá tartozó adók két (vagy több) tagállam általi kivetése ugyanazon adóköteles jövedelem vagy tőke tekintetében, amennyiben az a következők valamelyikét eredményezi: i. további adóteher, ii. az adókötelezettségek növekedése, vagy iii. olyan veszteség eltörlése vagy csökkenése, amelyet el lehetne számolni az adóköteles nyereséggel szemben;
- d) „érintett személy”: olyan személy – magánszemélyt is ideértve –, aki vagy amely valamely tagállamban adózási szempontból belföldi illetőségű és adóztatására a vitás kérdés közvetlen hatással van.

- (2) Az ezen irányelvben meg nem határozott fogalmak jelentése – amennyiben a szövegösszefüggésből nem következik más – megegyezik azzal a jelentéssel, amely az 1. cikkben említett, a vitás kérdést eredményező vagy a későbbiekben ahhoz vezető intézkedésről szóló első értesítés kézhezvételének időpontjában hatályos, vonatkozó megállapodásban vagy egyezményben az adott időpontban szerepel. Amennyiben az említett megállapodásban vagy egyezményben nem szerepel egy adott fogalom meghatározása, a meg nem határozott fogalom jelentése megegyezik az érintett tagállamnak az említett megállapodás vagy egyezmény hatálya alá tartozó adók tekintetében alkalmazandó jogszabályai szerinti, az adott időpontban érvényes jelentéssel; az adott tagállam alkalmazandó adójogszabályai szerinti jelentés ugyanakkor elsőbbséget élvez a fogalomnak a tagállam egyéb jogszabályaiban szereplő jelentésével szemben.

3. cikk

Panasz

- (1) Minden érintett személy jogosult minden egyes érintett tagállam bármely illetékes hatóságához valamely vitás kérdésre vonatkozóan panaszt benyújtani, kérelmezve annak rendezését. A panaszt a vitás kérdést eredményező vagy a későbbiekben ahhoz vezető intézkedésről szóló első értesítés kézhezvételétől számított három éven belül kell benyújtani, függetlenül attól, hogy az érintett személy igénybe veszi-e az érintett tagállamok bármelyikének nemzeti joga értelmében rendelkezésére álló jogorvoslati lehetőségeket. Az érintett személynek az egyes illetékes hatóságokhoz egyidejűleg és ugyanazon információk megadásával kell benyújtania a panaszt, feltüntetve abban a többi érintett tagállamot is. Az érintett személynek gondoskodnia kell arról, hogy minden egyes érintett tagállam legalább az alábbi nyelvek egyikén kézhez kapja a panaszt:
- a) a nemzeti joggal összhangban az adott tagállam hivatalos nyelveinek egyike; vagy
 - b) bármely egyéb olyan nyelv, amelyet a tagállam ebből a célból elfogad.

- (2) Minden egyes illetékes hatóságnak vissza kell igazolnia a panasz kézhezvételét az annak beérkezésétől számított két hónapon belül. Minden egyes illetékes hatóságnak a kézhezvételtől számított két hónapon belül a többi érintett tagállam illetékes hatóságait is tájékoztatnia kell a panasz beérkezéséről. Az illetékes hatóságoknak ezzel egy időben tájékoztatniuk kell egymást arról is, hogy a vonatkozó eljárásokban folytatott kommunikáció során mely nyelvet vagy nyelveket szándékoznak használni.
- (3) A panasz csak akkor fogadható el, ha a panaszt tevő érintett személy első lépésként valamennyi érintett tagállam illetékes hatósága számára megadja az alábbi információkat:
- a) név (nevek), cím(ek), adóazonosító szám(ok) és azon egyéb információk, amelyek az illetékes hatóságokhoz panaszt benyújtó érintett személy(ek), valamint bármely egyéb, az ügyben érdekelt személy azonosításához szükségesek;
 - b) az érintett adómegállapítási időszakok;

- c) a releváns tényeknek és az ügy körülményeinek a részletes ismertetése (ideértve az ügylet szerkezetének, valamint az érintett személy és az érintett ügyletekben részes többi fél közötti kapcsolat részleteit, valamint adott esetben az érintett személy és az adóhatóság közötti, kölcsönösen kötelező erejű megállapodásban jóhiszeműen meghatározott tényeket), és konkrétan: a vitás kérdést eredményező intézkedések jellege és időpontja (ideértve adott esetben a másik tagállamból származó azonos jövedelemre, valamint az arra vonatkozó részletes információkat, hogy e jövedelem a másik tagállamban az adóköteles jövedelem részét képezi, valamint hogy a másik tagállamban milyen adót vetettek ki vagy fognak kivetni az ilyen jövedelemre), továbbá a kapcsolódó összegek az érintett tagállamok pénznemében kifejezve, az esetleges igazoló dokumentumok másolatával együtt;
- d) hivatkozás az alkalmazandó nemzeti szabályokra, valamint az 1. cikkben említett megállapodásra vagy egyezményre; amennyiben egynél több megállapodás vagy egyezmény alkalmazandó, a panaszt tevő érintett személynek meg kell adnia, hogy az adott vitás kérdéssel kapcsolatban mely megállapodás vagy egyezmény értelmezésére kerül sor. Ezen irányelv alkalmazásában az említett megállapodás vagy egyezmény képezi az alkalmazandó megállapodást vagy egyezményt;

- e) a panaszt az illetékes hatóságokhoz benyújtó érintett személy által biztosított alábbi információk, az esetleges igazoló dokumentumok másolatával együtt:
- i. annak magyarázata, hogy az érintett személy miért véli úgy, hogy vitás kérdés áll fenn;
 - ii. az érintett személy által az érintett ügyletek tekintetében kezdeményezett minden jogorvoslat és peres eljárás részletei, és a vitás kérdésben hozott bármely bírósági határozat;
 - iii. az érintett személy arra vonatkozó kötelezettségvállalása, hogy a lehető legteljesebben és leggyorsabban fog reagálni az illetékes hatóság minden megfelelő kérésére, és az illetékes hatóságok kérésére minden dokumentációt be fog nyújtani;
 - iv. adott esetben a vitás kérdést eredményező – végleges adómegállapítási értesítés, adóellenőrzési jelentés vagy ezekkel egyenértékű egyéb dokumentum formájában megjelenő – végleges adómegállapítási határozat másolata, és az adóhatóságok által a vitás kérdés tekintetében kiadott bármely más dokumentum másolata;
 - v. az érintett személy által más, a 16. cikk (5) bekezdésében meghatározottak szerinti kölcsönös egyeztetési eljárás vagy más vitarendezési eljárás keretében benyújtott panaszra vonatkozó információk, valamint az érintett személy kifejezett kötelezettségvállalása arra, hogy adott esetben be fogja tartani a 16. cikk (5) bekezdésében foglalt rendelkezéseket;

f) az illetékes hatóságok által kért bármely olyan különös kiegészítő információ, amelyet az illetékes hatóságok szükségesnek tartanak egy adott ügy érdemi vizsgálatához.

- (4) Minden érintett tagállam illetékes hatóságai a panasz kézhezvételétől számított három hónapon belül kérhetik a (3) bekezdés f) pontjában említett információkat. További információk a 4. cikk szerinti kölcsönös egyeztetési eljárás során is kérhetők, amennyiben ezt az illetékes hatóságok szükségesnek tartják. Az információk védelmére, illetve a szakmai, üzleti, ipari vagy foglalkozási titok vagy szakmai eljárások védelmére vonatkozó nemzeti jogszabályokat alkalmazni kell.

Azon érintett személynek, aki vagy amely a (3) bekezdés f) pontjával összhangban információkérést kap, a kérés kézhezvételétől számított három hónapon belül válaszolnia kell. A válasz egy példányát egyidejűleg meg kell küldeni a többi érintett tagállam illetékes hatóságainak is.

- (5) Minden érintett tagállam illetékes hatóságának a panasz kézhezvételétől vagy a (3) bekezdés f) pontjában említett információk kézhezvételétől számított hat hónapon belül – attól függően, hogy melyik időpont a későbbi – határoznia kell arról, hogy elfogadja vagy elutasítja a panaszt. Az illetékes hatóságoknak haladéktalanul tájékoztatniuk kell az érintett személyt és a többi tagállam illetékes hatóságait a határozatukról.

Az illetékes hatóság a panasz kézhezvételétől vagy a (3) bekezdés f) pontjában említett információk kézhezvételétől számított hat hónapon belül – attól függően, hogy melyik időpont a későbbi – úgy határozhat, hogy egyoldalúan, a többi érintett tagállam illetékes hatóságának bevonása nélkül rendezi a vitás kérdést. Ebben az esetben az érintett illetékes hatóságnak haladéktalanul értesítenie kell erről az érintett személyt és a többi tagállam illetékes hatóságait, és azt követően az ezen irányelv alapján folytatott eljárásokat meg kell szüntetni.

- (6) Ha az érintett személy vissza kívánja vonni a panaszát, akkor egyidejűleg, írásbeli értesítést kell küldenie a visszavonásról az érintett tagállamok minden illetékes hatóságának. Az említett értesítés azonnali hatállyal megszünteti az ezen irányelv alapján folytatott valamennyi eljárást. Azoknak a tagállamoknak az illetékes hatóságai, amelyek ilyen értesítést kapnak, kötelesek haladéktalanul értesíteni a többi érintett tagállam illetékes hatóságait az eljárások megszüntetéséről.

Ha a vitás kérdés bármilyen okból megszűnik, akkor az ezen irányelv alapján folytatott valamennyi eljárást azonnali hatállyal meg kell szüntetni, és az érintett tagállamok illetékes hatóságainak haladéktalanul tájékoztatniuk kell az érintett személyt erről a helyzetről, valamint annak általános okairól.

4. cikk

Kölcsönös egyeztetési eljárás

- (1) Amennyiben az érintett tagállamok illetékes hatóságai elfogadják a panaszt, törekedniük kell arra, hogy az egyik tagállamnak a panasz elfogadására vonatkozó határozatáról szóló utolsó értesítéstől számított két éven belül kölcsönös egyeztetéssel rendezzék a vitás kérdést.

Az első albekezdésben említett kétéves időtartam legfeljebb egy évvel meghosszabbítható, amennyiben valamelyik érintett tagállam illetékes hatósága erre vonatkozó kéréssel fordul az érintett tagállamok összes többi illetékes hatóságához, és a kérését írásban indokolja.

- (2) Ha a tagállamok illetékes hatóságai az (1) bekezdésben meghatározott időtartamon belül megállapodásra jutottak a vitás kérdés rendezésének módjáról, akkor minden érintett tagállam illetékes hatósága köteles haladéktalanul értesíteni az érintett személyt erről a megállapodásról, a hatóságra nézve kötelező erejű, az érintett személy által kikényszeríthető határozat formájában, feltéve, hogy az érintett személy elfogadja a határozatot és adott esetben lemond minden egyéb jogorvoslati lehetőséghez fűződő jogáról. Amennyiben az említett egyéb jogorvoslati lehetőségekre vonatkozó eljárások már megindultak, a határozat csak akkor válik kötelezővé és kikényszeríthetővé, ha az érintett személy bizonyítékot szolgáltatott az érintett tagállamok illetékes hatóságainak arra nézve, hogy lépéseket tett az említett egyéb jogorvoslati lehetőségekre vonatkozó eljárások megszüntetésére. Az érintett személynek legkésőbb az attól a naptól számított 60 napon belül kell az említett bizonyítékot szolgáltatnia, amikor az említett határozatról értesítették. Ez esetben a határozatot az érintett tagállamok nemzeti joga által előírt határidőktől függetlenül haladéktalanul végre kell hajtani.
- (3) Ha az érintett tagállamok illetékes hatóságai az (1) bekezdésben meghatározott időtartamon belül nem jutnak megállapodásra a vitás kérdés rendezésének módjáról, minden érintett tagállam illetékes hatóságának tájékoztatnia kell erről az érintett személyt, ismertetve annak általános okait, hogy miért nem jött létre a megállapodás.

5. cikk

Az illetékes hatóságnak a panasszal kapcsolatos határozata

- (1) Az érintett tagállamok illetékes hatóságai dönthetnek úgy, hogy a 3. cikk (5) bekezdésében meghatározott időtartamon belül elutasítják a panaszt, amennyiben
- a) a panasz nem tartalmazza a 3. cikk (3) bekezdésében előírt információkat (ideértve a 3. cikk (3) bekezdésének f) pontja értelmében kért azon információkat is, amelyeket nem nyújtottak be a 3. cikk (4) bekezdésében előírt határidőn belül);
 - b) nincs vitás kérdés; vagy
 - c) a panaszt nem nyújtották be a 3. cikk (1) bekezdésében foglalt hároméves határidőn belül.

Amikor az illetékes hatóság a 3. cikk (5) bekezdésében foglalt rendelkezéseknek megfelelően tájékoztatja az érintett személyt, közölnie kell a fentiek szerinti elutasítás általános okait.

- (2) Amennyiben az érintett tagállamok valamely illetékes hatósága a 3. cikk (5) bekezdésében meghatározott időtartamon belül nem hoz határozatot a panasz ügyében, úgy kell tekinteni, hogy az adott illetékes hatóság a panaszt elfogadta.

- (3) Az érintett személynek jogot kell biztosítani arra, hogy a nemzeti szabályokkal összhangban jogorvoslattel éljen az érintett tagállamok illetékes hatóságainak határozatával szemben, amennyiben a panaszt az érintett tagállamok valamennyi illetékes hatósága elutasította. Amennyiben az érintett személy él a jogorvoslathoz való jogával, nem terjeszthet elő a 6. cikk (1) bekezdésének a) pontja szerinti kérelmet
- a) mindaddig, amíg az érintett tagállam jogszabályaival összhangban a határozat még fellebbezés alatt áll;
 - b) amennyiben az elutasító határozattal szemben további fellebbezéssel lehet élni az érintett tagállamok jogorvoslati eljárása alapján; vagy
 - c) amennyiben az a) pontban említett jogorvoslati eljárás során megerősítették az elutasító határozatot, de az érintett tagállamok egyikében sem lehetséges eltérni az illetékes bíróság vagy más igazságügyi szervek határozatától.

Amennyiben az érintett személy élt a jogorvoslathoz való jogával, az illetékes bíróság vagy más igazságügyi szerv határozatát kell figyelembe venni a 6. cikk (1) bekezdése a) pontjának alkalmazásában.

6. cikk

A tanácsadó bizottság általi vitarendezés

- (1) Az érintett személynek az érintett tagállamok illetékes hatóságaihoz intézett kérelme alapján az említett illetékes hatóságoknak a 8. cikkel összhangban tanácsadó bizottságot (a továbbiakban: a tanácsadó bizottság) kell létrehozniuk, amennyiben
- a) az említett érintett személy által benyújtott panaszt az 5. cikk (1) bekezdése alapján az érintett tagállamok legalább egy, de nem mindegyik illetékes hatósága elutasította; illetve
 - b) az érintett tagállamok illetékes hatóságai elfogadták az érintett személy által benyújtott panaszt, de a 4. cikk (1) bekezdésében előírt határidőn belül nem jutottak megállapodásra arról, hogy hogyan rendezzék a vitás kérdést kölcsönös egyeztetéssel.

Az érintett személy csak akkor nyújthat be ilyen kérelmet, ha az alkalmazandó nemzeti szabályokkal összhangban az 5. cikk (1) bekezdésében említett elutasítással szemben: nem lehet fellebbezéssel élni; fellebbezés nincs folyamatban; illetve az érintett személy hivatalosan lemondott a fellebbezési jogáról. A kérelemnek erre vonatkozó nyilatkozatot kell tartalmaznia.

Az érintett személynek legkésőbb a 3. cikk (5) bekezdése vagy a 4. cikk (3) bekezdése szerinti értesítés kézhezvételétől számított 50 napon belül, illetve – megfelelő esetben – a illetékes bíróság vagy más igazságügyi szerv 5. cikk (3) bekezdése szerinti határozatának kézbesítésétől számított 50 napon belül, írásban kell benyújtania a tanácsadó bizottság létrehozására vonatkozó kérelmét. A tanácsadó bizottságot legkésőbb az említett kérelem kézhezvételétől számított 120 napon belül létre kell hozni, és amint erre sor került, a tanácsadó bizottság elnökének haladéktalanul tájékoztatnia kell erről az érintett személyt.

- (2) Az (1) bekezdés a) pontjában említett esetben létrehozott tanácsadó bizottságnak a létrehozásától számított hat hónapon belül határozatot kell hoznia arról, hogy helyt ad-e a panasznak. A határozatáról – annak meghozatalát követő harminc napon belül – értesítenie kell az illetékes hatóságokat.

Ha a tanácsadó bizottság megerősítette, hogy a 3. cikk szerinti követelmények mindegyike teljesül, akkor az egyik illetékes hatóság kérése alapján meg kell indítani a 4. cikkben meghatározott kölcsönös egyeztetési eljárást. Az érintett illetékes hatóságnak értesítenie kell az említett kérésről a tanácsadó bizottságot, a többi érintett illetékes hatóságot és az érintett személyt. A 4. cikk (1) bekezdésében meghatározott időtartam azon értesítés napjától számítandó, amelyet a tanácsadó bizottság a panasz elfogadásáról szóló határozatáról küldött.

Ha a tanácsadó bizottság határozatáról szóló értesítés napjától számított 60 napon belül az illetékes hatóságok egyike sem kérte a kölcsönös egyeztetési eljárás megindítását, akkor magának a tanácsadó bizottságnak kell véleményt nyilvánítania a vitás kérdés rendezésének módjáról a 14. cikk (1) bekezdésében előírtaknak megfelelően. Ebben az esetben a 14. cikk (1) bekezdésének alkalmazásában úgy kell tekinteni, hogy a tanácsadó bizottság azon a napon jött létre, amikor az említett 60 napos időszak lejárt.

- (3) Az e cikk (1) bekezdése első albekezdésének b) pontjában említett esetben a tanácsadó bizottságnak a 14. cikk (1) bekezdésének megfelelően véleményt kell nyilvánítania a vitás kérdés rendezésének módjáról.

7. cikk

Az illetékes bíróság vagy nemzeti kinevező testület általi kinevezés

- (1) A tagállamok rendelkeznek arról, hogy amennyiben a tanácsadó bizottságot nem hozzák létre a 6. cikk (1) bekezdésében meghatározott időtartamon belül, a releváns érintett személy illetékes bírósághoz, illetve bármely más, a nemzeti jogban ilyen feladat végzésére kijelölt testülethez vagy személyhez (a továbbiakban: nemzeti kinevező testület) fordulhasson a tanácsadó bizottság létrehozása céljából.

Ha egy adott tagállam illetékes hatósága nem nevezett ki legalább egy, szaktekintéllyel bíró független személyt és egy helyettest, akkor az érintett személy kérheti az adott tagállam illetékes bíróságától vagy nemzeti kinevező testületétől, hogy a 9. cikkben említett jegyzéken szereplő személyek közül nevezzen ki egy, szaktekintéllyel bíró független személyt és egy helyettest.

Ha egyik érintett tagállam illetékes hatóságai sem tették ezt meg, akkor az érintett személy minden egyes tagállam illetékes bíróságaitól vagy nemzeti kinevező testületétől kérheti, hogy a 9. cikkben említett jegyzékben szereplő személyek közül nevezze ki a két, szaktekintéllyel bíró független személyt. Az említett, szaktekintéllyel bíró független személyeknek a 8. cikk (3) bekezdésének megfelelően, sorsolás útján ki kell nevezniük egy elnököt a független személyek jegyzékéről.

Az érintett személyeknek, amennyiben az eljárásban egynél több érintett személy van, az illetőségük szerinti egyes tagállamokhoz kell benyújtaniuk a szaktekintéllyel bíró független személyek és helyetteseik kinevezésére vonatkozó kérésüket, amennyiben csak egy érintett személyről van szó, akkor pedig azokhoz a tagállamokhoz, amelyeknek az illetékes hatóságai nem neveztek ki legalább egy szaktekintéllyel bíró független személyt és egy helyettest.

- (2) A független személyeknek és helyetteseiknek e cikk (1) bekezdése szerinti kinevezésére kizárólag a 6. cikk (1) bekezdésében említett 120 napos időszak elteltével, az azt követő 30 napos időszakon belül lehet felkérni az adott tagállam illetékes bíróságát vagy nemzeti kinevező testületét.

- (3) Az illetékes bíróságnak vagy nemzeti kinevező testületnek az (1) bekezdés alapján határozatot kell elfogadnia, és arról értesítenie kell a kérelmezőt. Ha a tagállamok nem nevezik ki a független személyeket, akkor az illetékes bíróságnak ugyanúgy kell eljárnia, mint a polgári és kereskedelmi ügyekben folytatott választottbíráskodásra vonatkozó nemzeti szabályok szerinti eljárásban, amely akkor alkalmazandó, amikor a bíróságok vagy a nemzeti kinevező testületek nevezik ki a választottbírákat, mivel a feleknek nem sikerült e tekintetben megegyezniük. A tagállam illetékes bíróságának vagy nemzeti kinevező testületének tájékoztatnia kell az adott tagállam illetékes hatóságát, amelynek haladéktalanul tájékoztatnia kell a többi érintett tagállam illetékes hatóságát. Annak a tagállamnak az illetékes hatósága, amely nem nevezte ki a szaktekintéllyel bíró független személyt és a helyettest, jogosult az adott tagállamban a bíróság, illetve a nemzeti kinevező hatóság határozatával szemben jogorvoslattal élni, amennyiben az illetékes hatóságnak a nemzeti jog értelmében erre joga van. Elutasítás esetén a kérelmezőnek jogában áll a nemzeti eljárási szabályokkal összhangban jogorvoslattal élni a bírósági határozattal szemben.

8. cikk

A tanácsadó bizottság

- (1) A 6. cikkben említett tanácsadó bizottság összetétele a következő:
- a) egy elnök;

- b) egy-egy képviselő valamennyi érintett illetékes hatóság részéről. Az illetékes hatóságok megállapodása alapján illetékes hatóságonként két képviselő is kijelölhető;
 - c) egy-egy szaktekintéllyel bíró független személy, akiket az érintett tagállamok illetékes hatóságai a 9. cikkben említett jegyzékről jelölnek ki. Az illetékes hatóságok megállapodása alapján illetékes hatóságonként két ilyen személy is kijelölhető.
- (2) A szaktekintéllyel bíró független személyek kinevezésére vonatkozó szabályokról az érintett tagállamok illetékes hatóságainak kell megállapodniuk. A szaktekintéllyel bíró független személyek kinevezését követően a független személyek kijelölésére vonatkozó szabályok szerint mindegyik mellé egy-egy helyettes kell kinevezni azokra az esetekre, amikor a szaktekintéllyel bíró független személynek nem áll módjában ellátni a feladatait.
- (3) Amennyiben nem született megállapodás a (2) bekezdéssel összhangban a szaktekintéllyel bíró független személyek kinevezésének szabályaira vonatkozóan, akkor e személyeket sorsolás útján kell kinevezni.

- (4) Attól az esettől eltekintve, amikor a szaktekintéllyel bíró független személyeket az illetékes bíróság vagy a nemzeti kinevezési hatóság nevezte ki a 7. cikk (1) bekezdésében meghatározottak szerint, bármely érintett tagállam illetékes hatósága kifogást emelhet bármely szaktekintéllyel bíró független személy kinevezésével szemben, bármely, az érintett illetékes hatóságok előzetes megállapodása szerinti okok, illetve az alábbi okok bármelyikének fennállása esetén:
- a) az adott személy valamely érintett adóhatóság alkalmazásában áll vagy annak megbízottja, vagy a megelőző három év során bármikor ilyen minőségben dolgozott;
 - b) az adott személy valamely érintett személyben jelentősnek minősülő részesedéssel vagy szavazati joggal rendelkezik, vagy bármikor a kinevezését megelőző ötéves időszakban rendelkezett, illetve annak alkalmazottja vagy tanácsadója, vagy bármikor a kinevezését megelőző ötéves időszakban az volt;
 - c) az eldöntendő jogvita vagy jogviták rendezése kapcsán az adott személy nem nyújt kellő garanciát az elfogulatlanságára nézve;
 - d) az adott személy adótanácsokat nyújtó vállalkozás alkalmazottja vagy más keretekben, foglalkozásszerűen adótanácsokat nyújt, vagy a kinevezését megelőző hároméves időszakban bármikor ilyen helyzetben volt.
- (5) Az érintett tagállamok bármely illetékes hatóságának jogában áll felkérni a (2) vagy a (3) bekezdéssel összhangban kinevezett, szaktekintéllyel bíró személyt vagy helyettesét, hogy nyilatkozzon mindazon érdekeiről, kapcsolatairól, illetve minden egyéb olyan tényről, amelyről feltételezhető, hogy befolyásolja az adott személy függetlenségét vagy elfogulatlanságát, vagy amelyről ésszerűen feltételezhető, hogy az eljárás folyamán elfogultság megjelenését eredményezi.

A tanácsadó bizottság határozatának kibocsátását követő tizenkét hónapos időszak folyamán a tanácsadó bizottságban részt vevő szaktekintéllyel bíró független személyek nem kerülhetnek olyan helyzetbe, amelynek alapján az illetékes hatóság az e bekezdésben meghatározottak szerint kifogást emelhetett volna kinevezésükkel szemben, ha az említett tanácsadó bizottság tagjaként való kinevezésük idején is az adott helyzetben lettek volna.

- (6) Az illetékes hatóságok képviselői és az e cikk (1) bekezdésével összhangban kinevezett szaktekintéllyel bíró független személyek megválasztanak egy elnököt a 9. cikkben bekezdésben említett személyek jegyzékéből. Az elnöknek bírónak kell lennie, kivéve, ha az egyes illetékes hatóságok képviselői és a szaktekintéllyel bíró független személyek ettől eltérően állapodnak meg.

9. cikk

A szaktekintéllyel bíró független személyek jegyzéke

- (1) A szaktekintéllyel bíró független személyek jegyzéke a tagállamok által kinevezésre kijelölt valamennyi szaktekintéllyel bíró független személyt tartalmazza. Erre a célra minden tagállam legalább három személyt kijelöl, akik kompetensek, függetlenek és képesek pártatlan módon és feddhetetlenül eljárni.

- (2) Minden tagállam közli a Bizottsággal az általa kijelölt szaktekintéllyel bíró független személyek nevét. Minden tagállam ezen kívül teljes és naprakész tájékoztatást nyújt a Bizottságnak e személyek szakmai és tudományos hátteréről, kompetenciájáról, szaktudásáról és az esetlegesen fennálló összeférhetetlenségéről. A tagállamok megjelölhetik az értesítésben, hogy az említett személyek közül melyik nevezhető ki elnökké.
- (3) A tagállamok haladéktalanul tájékoztatják a Bizottságot a független személyek jegyzékét érintő minden változásról.

Minden tagállam eljárásokat vezet be az általa kinevezett, de függetlenségüket később elvesztő személyeknek a szaktekintéllyel bíró személyek jegyzékéből való törlésére.

Amennyiben valamely tagállamnak e cikk vonatkozó rendelkezéseit figyelembe véve, a függetlenség hiányával összefüggésben ésszerű oka van kifogással élni valamely szaktekintéllyel bíró független személynek a fent említett jegyzéken való további szerepeltetésével szemben, erről tájékoztatnia kell a Bizottságot és megfelelő bizonyítékokkal kell alátámasztania az aggályait. A Bizottság ezután tájékoztatja a kifogásról és az azt alátámasztó bizonyítékokról azt a tagállamot, amely a szóban forgó személyt kijelölte. Az említett kifogás és az azt alátámasztó bizonyítékok alapján ez utóbbi tagállam hat hónapon belül megteszi a szükséges lépéseket a panasz kivizsgálása céljából és döntést hoz arra vonatkozóan, hogy megtartja-e az adott személyt a jegyzékben, vagy törli abból. A tagállam az eredményről ezután haladéktalanul értesíti a Bizottságot.

10. cikk

Alternatív vitarendezési bizottság

- (1) Az érintett tagállamok illetékes hatóságai megállapodhatnak a tanácsadó bizottság helyett egy alternatív vitarendezési bizottság (a továbbiakban: alternatív vitarendezési bizottság) létrehozásáról, mely a 14. cikkel összhangban véleményt dolgoz ki a vitás kérdés rendezésének módjáról. A tagállamok illetékes hatóságai megállapodhatnak abban is, hogy állandó jellegű bizottság formájában hoznak létre alternatív vitarendezési bizottságot (a továbbiakban: állandó bizottság).
- (2) A tagjai függetlenségére vonatkozó, a 8. cikk (4) és (5) bekezdésében foglalt szabályok kivételével az alternatív vitarendezési bizottság összetételét és formáját tekintve eltérhet a tanácsadó bizottságtól.

Az alternatív vitarendezési bizottság adott esetben bármely egyéb vitarendezési eljárást vagy technikát igénybe vehet a vitás kérdés kötelező jelleggel való rendezése céljából. A tanácsadó bizottság által a 8. cikk értelmében alkalmazott vitarendezési eljárás, vagyis az önálló döntésen alapuló eljárás helyett az érintett tagállamok illetékes hatóságai e cikk értelmében bármely egyéb típusú vitarendezési eljárásról – így például a végső ajánlathoz kötött választottbíróági eljárásról (más néven: a legjobb végső ajánlathoz kötött választottbíróági eljárás) – is megállapodhatnak, és azt az alternatív vitarendezési bizottság alkalmazhatja.

- (3) Az érintett tagállamok illetékes hatóságai a 11. cikkel összhangban megállapodnak a működési szabályzatról.
- (4) Az alternatív vitarendezési bizottságra alkalmazni kell a 12. és a 13. cikket, kivéve, ha a 11. cikkben említett működési szabályzatban ettől eltérő megállapodás születik.

11. cikk

Működési szabályzat

- (1) A tagállamok előírják, hogy a 6. cikk (1) bekezdésében meghatározott 120 napos időszakon belül minden érintett tagállam illetékes hatósága tájékoztassa az érintett személyt a következőkről:
 - a) a tanácsadó bizottság vagy az alternatív vitarendezési bizottság működési szabályzata;
 - b) a vitás kérdés rendezéséről szóló vélemény elfogadásának határideje;
 - c) hivatkozások a tagállamok nemzeti jogának bármilyen alkalmazandó rendelkezésére, valamint az alkalmazandó megállapodásokra vagy egyezményekre.
- (2) A működési szabályzatot a jogvitában érintett tagállamok illetékes hatóságai írják alá.

A működési szabályzatnak ki kell terjednie különösen az alábbiakra:

- a) a vitás kérdés ismertetése és jellemzői;
- b) a tagállamok illetékes hatóságai által a megoldandó jogi és ténybeli kérdések tekintetében közösen megállapított követendő szempontok;
- c) a vitarendezési szerv formája, amely lehet tanácsadó bizottság vagy alternatív vitarendezési bizottság, valamint az alternatív vitarendezés céljára alkalmazandó eljárás típusa, amennyiben az eljárás eltér a tanácsadó bizottság által alkalmazott, önálló döntésen alapuló eljárástól;
- d) a vitarendezési eljárás céljára rendelkezésre álló időkeret;
- e) a tanácsadó bizottság vagy az alternatív vitarendezési bizottság összetétele (ideértve a tagok számát és azok neveit, szakterületüket és képesítéseiket, valamint a tagokkal kapcsolatban felmerülő esetleges összeférhetlenségre vonatkozó tájékoztatást);
- f) az érintett személy(ek) és harmadik felek eljárásban való részvételére vonatkozó szabályok, a közleményváltások, valamint információ- és bizonyítékcseré, a költségek, az alkalmazandó vitarendezési eljárástípus és bármely egyéb lényeges eljárási vagy szervezési szempont;
- g) a tanácsadó bizottság eljárására és véleményalkotására vonatkozó logisztikai intézkedések.

Amennyiben a tanácsadó bizottságot a 6. cikk (1) bekezdése első albekezdésének a) pontja szerinti véleményalkotás céljával hozzák létre, csak a 11. cikk (2) bekezdése második albekezdésének a), d), e) és f) pontjában említett információk rögzítendők a működési szabályzatban.

- (3) A Bizottság az e cikk (2) bekezdése második albekezdésének rendelkezései alapján – végrehajtási jogi aktusok útján – standard működési szabályzatot hoz létre. Abban az esetben, ha a működési szabályzat nem teljes vagy az érintett személy nem kap tájékoztatást a működési szabályzatról, ezen standard működési szabályzat alkalmazandó. Ezeket a végrehajtási jogi aktusokat a 20. cikk (2) bekezdésében említett eljárás keretében kell elfogadni.
- (4) Amennyiben az illetékes hatóságok nem tájékoztatták az érintett személyt a működési szabályzatról az (1) és (2) bekezdéssel összhangban, a szaktekintéllyel bíró független személyek és az elnök a (3) bekezdésben meghatározott standard szabályzat alapján elkészítik a működési szabályzat teljes változatát, és a tanácsadó bizottság vagy alternatív vitarendezési bizottság létrehozásának napjától számított két héten belül megküldik azt az érintett személynek. Ha a független személyek és az elnök nem állapodtak meg a működési szabályzatról, vagy arról nem tájékoztatták az érintett személyt, az érintett személy(ek) az egyik érintett tagállam illetékes bíróságához fordulhat (fordulhatnak) annak érdekében, hogy a működési szabályzat bevezetésére vonatkozóan végzés szülessen.

12. cikk
Az eljárás költségei

- (1) A (2) bekezdésben meghatározottak, illetve azon eset kivételével, ha az érintett tagállamok illetékes hatóságai másként állapodnak meg, az alábbi költségek egyenlően oszlanak meg a tagállamok között:
- a) a szaktekintéllyel bíró független személyek kiadásai, mely összeg az érintett tagállamok magas beosztású köztisztviselőinek szokásosan visszatérített összeg átlagával egyenlő; és
 - b) adott esetben a független személyek javadalmazása, melynek napi összege személyenként nem haladhatja meg az 1000 EUR összeget, és amely minden egyes napra jár, amelyen a tanácsadó bizottság vagy az alternatív vitarendezési bizottság ülészik.

Az érintett személynél felmerülő költségeket nem állják a tagállamok.

- (2) Amennyiben az érintett személy
- a) a 3. cikk (6) bekezdése értelmében bejelentette panaszának visszavonását; vagy

- b) az 5. cikk (1) bekezdése szerinti elutasítást követően a 6. cikk (1) bekezdésének rendelkezései szerinti kérelemmel élt, és a tanácsadó bizottság megállapította, hogy az illetékes hatóságoknak a panaszt elutasító határozata megalapozott volt,

valamint ha az érintett tagállamok illetékes hatóságai ebben egyetértenek, az (1) bekezdés a) és b) pontjában említett valamennyi költséget az érintett személy köteles viselni.

13. cikk

Tájékoztatás, bizonyíték és meghallgatások

- (1) A 6. cikkben említett eljárás céljára – amennyiben ebben az érintett tagállamok illetékes hatóságai megállapodnak – az érintett személy(ek) a tanácsadó bizottság vagy az alternatív vitarendezési bizottság rendelkezésére bocsáthat(nak) bármely, a határozat szempontjából lényeges információt, bizonyítékot vagy dokumentumot. Az érintett személy(ek) és az érintett tagállamok illetékes hatóságai a tanácsadó bizottság vagy az alternatív vitarendezési bizottság kérésére kötelesek bármely információt, bizonyítékot vagy dokumentumot rendelkezésre bocsátani. Mindazonáltal, az említett illetékes hatóságok az alábbi esetek bármelyikében megtagadhatják a kért információknak a tanácsadó bizottság rendelkezésére bocsátását:
- a) ha az információ megszerzése a nemzeti jogszabályokba ütköző közigazgatási intézkedéseket tesz szükségessé;
- b) ha az információ megszerzése az érintett tagállam nemzeti joga értelmében nem lehetséges;

- c) ha az információ szakmai titkot, üzleti titkot, ipari titkot, foglalkozási titkot, vagy szakmai eljárást érint;
 - d) ha az információ közlése a közrendbe ütközik.
- (2) Az érintett személyek erre vonatkozó kérésük esetén az érintett tagállamok illetékes hatóságainak beleegyezésével megjelenhetnek vagy képviseltethetik magukat egy tanácsadó bizottság vagy alternatív vitarendezési bizottság előtt. A tanácsadó bizottság vagy az alternatív vitarendezési bizottság erre vonatkozó kérése esetén az érintett személyek kötelesek megjelenni vagy képviseltetni magukat az adott bizottság előtt.
- (3) A szaktekintéllyel bíró független személyeknek és bármilyen egyéb személynek mindazon információk vonatkozásában, amelyek a tanácsadó bizottság vagy az alternatív vitarendezési bizottság tagjaiként a tudomásukra jutnak, szakmai titoktartási kötelezettség hatálya alá kell tartozniuk az egyes érintett tagállamok nemzeti jogszabályai szerint. Az érintett személyeknek és adott esetben képviselőiknek titoktartási kötelezettséget kell vállalniuk minden, az említett eljárások során a tudomásukra jutó információra vonatkozóan, ideértve az általuk megismert dokumentumokat is. Az érintett személyek és képviselőik kötelesek az eljárás során, kérésre, ilyen értelmű nyilatkozatot tenni az érintett tagállamok illetékes hatóságai előtt. A tagállamok megfelelő szankciókat állapítanak meg a titoktartási kötelezettség bármilyen megsértése esetére.

14. cikk

A tanácsadó bizottság vagy az alternatív vitarendezési bizottság véleménye

- (1) A tanácsadó bizottság vagy az alternatív vitarendezési bizottság a létrehozásától számított hat hónapon belül köteles megküldeni véleményét az érintett tagállamok illetékes hatóságai részére. Amennyiben a tanácsadó bizottság vagy az alternatív vitarendezési bizottság úgy ítéli meg, hogy az adott vitás kérdésről szóló véleménye kidolgozásához hat hónapnál hosszabb időre van szükség, ez az időtartam három hónappal meghosszabbítható. A tanácsadó bizottság vagy az alternatív vitarendezési bizottság minden ilyen hosszabbításról köteles tájékoztatni az érintett tagállamok illetékes hatóságait és az érintett személyeket.
- (2) A tanácsadó bizottságnak vagy az alternatív vitarendezési bizottságnak a véleményét az 1. cikkben említett, alkalmazandó megállapodás vagy egyezmény rendelkezéseire, valamint adott esetben az alkalmazandó nemzeti szabályokra kell alapoznia.
- (3) A tanácsadó bizottságnak vagy az alternatív vitarendezési bizottságnak véleményét tagjainak egyszerű többségével kell elfogadnia. Amennyiben nem valósul meg a többség, az elnök szavazata a döntő a végleges vélemény elfogadásakor. Az elnöknek közölnie kell a tanácsadó bizottság vagy az alternatív vitarendezési bizottság véleményét az illetékes hatóságokkal.

15. cikk
Végleges határozat

- (1) Az érintett illetékes hatóságoknak a tanácsadó bizottság vagy az alternatív vitarendezési bizottság véleményének közlésétől számítva hat hónap áll rendelkezésükre, hogy megállapodjanak a vitás kérdés rendezésének módjáról.
- (2) Az illetékes hatóságoknak jogukban áll a tanácsadó bizottság vagy az alternatív vitarendezési bizottság véleményétől eltérő határozatot hozni. Amennyiben azonban nem sikerül megállapodniuk a vitás kérdés rendezésének módjáról, az említett vélemény kötelező érvényűvé válik számukra.
- (3) Minden tagállamnak rendelkeznie kell arról, hogy az illetékes hatósága haladéktalanul értesítse a vitás kérdés rendezésére vonatkozó végleges határozatról az érintett személyt. Amennyiben a határozat meghozatalától számított 30 napon belül nem kerül sor az említett értesítésre, az érintett személy az illetősége szerinti tagállamban az alkalmazandó nemzeti szabályokkal összhangban jogorvoslatot nyújthat be annak érdekében, hogy megkapja a végleges határozatot.
- (4) A végleges határozat kötelező érvényű az érintett tagállamra nézve, és nem teremt precedenst. A végleges határozat, amennyiben az érintett személy(ek) azt elfogadja (elfogadják) és – amennyiben alkalmazandó – lemond(anak) minden belföldi jogorvoslati lehetőséghez fűződő jogáról (jogukról), a végleges határozatról szóló értesítés napjától számított 60 napon belül végrehajtandó.

Azt az esetet kivéve, amikor egy érintett tagállam illetékes bírósága vagy más igazságügyi szerve az alkalmazandó nemzeti jogorvoslati szabályok alapján és a 8. cikk szerinti kritériumokat alkalmazva a függetlenség hiányát állapítja meg, a végleges határozatot az érintett tagállamok nemzeti jogszabályai szerint kell végrehajtani, a tagállamoknak pedig ennek eredményeként módosítaniuk kell az eredeti adómegállapítást, tekintet nélkül a nemzeti jogszabályok által előírt időkorlátokra. Amennyiben a végleges határozat nem került végrehajtásra, az érintett személy a végleges határozat végrehajtását elmulasztó tagállam illetékes bíróságához fordulhat a végleges határozat végrehajtásának kikényszerítése érdekében.

16. cikk

A nemzeti eljárásokkal való kölcsönhatások és az azoktól való eltérések

- (1) Az a tény, hogy egy tagállam vitás kérdést eredményező intézkedése a nemzeti jogszabályok értelmében jogerőssé válik, nem korlátozza az érintett személyeket abban, hogy igénybe vegyék az ezen irányelvben meghatározott eljárásokat.
- (2) A vitás kérdésnek a 4. cikk szerinti kölcsönös egyeztetési eljárás, illetve a 6. cikk szerinti vitarendezési eljárás alá vonása ellenére az érintett tagállam kezdeményezhet vagy folytathat bírósági eljárást vagy közigazgatási és büntetőjogi szankciók kiszabására irányuló eljárást ugyanazzal az ügyel kapcsolatban.

- (3) Az érintett személyek igénybe vehetik az érintett tagállam nemzeti jogszabályai keretében rendelkezésükre álló jogorvoslati lehetőségeket. Ha azonban az érintett személy jogorvoslati eljáráshoz folyamodik, a 3. cikk (5) bekezdésében és a 4. cikk (1) bekezdésében említett időszakok azon a napon veszik kezdetüket, amelyen az említett eljárásokban született ítélet jogerőssé vált, vagy amelyen az említett eljárást más módon véglegesen lezárták, vagy felfüggesztették.
- (4) Amennyiben egy tagállam illetékes bírósága vagy más igazságügyi szerve a vitás kérdésben határozatot hozott és az említett tagállam nemzeti joga nem engedi meg az eltérést a határozattól, az említett tagállam rendelkezhet úgy, hogy
- a) azt megelőzően, hogy az érintett tagállamok illetékes hatóságai a vitás kérdésről a 4. cikk szerinti kölcsönös egyeztetési eljárás keretében megállapodásra jutottak volna, az adott tagállam illetékes hatóságának értesítenie kell a többi érintett tagállam illetékes hatóságait az illetékes bíróság vagy más igazságügyi szerv határozatáról; ebben az esetben a vonatkozó eljárást az említett értesítés időpontjától kezdődően le kell zárni;
 - b) azt megelőzően, hogy az érintett személy a 6. cikk (1) bekezdése szerint kérelmet nyújtott volna be, a 6. cikk (1) bekezdésének rendelkezéseit nem kell alkalmazni, amennyiben a vitás kérdést nem sikerült a 4. cikk szerinti kölcsönös egyeztetési eljárás keretében rendezni, amely esetben az adott tagállam illetékes hatóságának tájékoztatnia kell az érintett tagállamok illetékes hatóságait az illetékes bíróság vagy más igazságügyi szerv határozatának joghatásairól;

- c) a 6. cikk szerinti vitarendezési eljárást le kell zárni, amennyiben az illetékes bíróság vagy más igazságügyi szerv a határozatát azt követően hozta meg, hogy az érintett személy a 6. cikk (1) bekezdése szerinti kérelmet nyújtott be, de a határozatát azt megelőzően hozta meg, hogy a tanácsadó bizottság vagy az alternatív vitarendezési bizottság a 14. cikknek megfelelően eljuttatta véleményét az érintett tagállamok illetékes hatóságai számára, amely esetben az érintett tagállam illetékes hatóságának tájékoztatnia kell a többi érintett tagállam illetékes hatóságait, valamint a tanácsadó bizottságot vagy az alternatív vitarendezési bizottságot az illetékes bíróság, illetve más igazságügyi szerv határozatának joghatásairól.
- (5) A 3. cikk szerinti panasz benyújtása véget vet bármely, az adott vitás kérdéssel kapcsolatban értelmezett, illetve alkalmazott megállapodás vagy egyezmény értelmében folytatott bármely egyéb, folyamatban lévő kölcsönös egyeztetési eljárásnak vagy vitarendezési eljárásnak. Az ilyen egyéb folyamatban lévő, a vitás kérdésre vonatkozó eljárás azon a napon ér véget, amelyen az érintett tagállamok illetékes hatóságainak valamelyike elsőként kézhez kapja a panaszt.

- (6) A 6. cikktől eltérve, az érintett tagállamok megtagadhatják az említett cikk szerinti vitarendezési eljárás igénybevételét, amennyiben abban a tagállamban adócsalás, szándékos mulasztás vagy súlyos gondatlanság miatt büntetést szabtak ki a kiigazított jövedelem vagy tőke kapcsán. Amennyiben olyan bírósági vagy közigazgatási eljárás indult, amely potenciálisan ilyen büntetésekhez vezethet, és az említett eljárásokra az ezen irányelvben említett eljárások bármelyikével párhuzamosan kerül sor, az illetékes hatóságok a panasz elfogadásának időpontjától az említett eljárások végleges eredményének időpontjáig felfüggeszthetik az ezen irányelv szerinti eljárásokat.
- (7) A tagállamok eseti alapon megtagadhatják a 6. cikk szerinti vitarendezés eljárás igénybevételét, amennyiben a vitás kérdés nem érinti a kettős adózást. Ebben az esetben az adott tagállam illetékes hatósága köteles haladéktalanul tájékoztatni az érintett személyt és a többi érintett tagállam illetékes hatóságait.

17. cikk

Személyekre és kisebb vállalkozásokra vonatkozó különös rendelkezések

Amennyiben az érintett személy

- a) magánszemély vagy
- b) nem nagyvállalkozás és nem nagyméretű csoport része (a 2013/34/EU európai parlamenti és tanácsi irányelvben¹ meghatározottak szerint),

az érintett személy a 3. cikk (1) bekezdése, a 3. cikk (4) bekezdése, a 3. cikk (6) bekezdése, illetve a 6. cikk (1) bekezdésében meghatározott panaszokat, a kiegészítő információ kérésére adott válaszokat, a panaszok visszavonását és a kérelmeket (a továbbiakban: közlemények) az említett rendelkezésektől eltérve csak azon tagállam illetékes hatóságához nyújthatja be, amelyben az érintett személy belföldi illetőségű. Az említett tagállam illetékes hatósága köteles egyidejűleg és az említett közlemények kézhezvételétől számított két hónapon belül értesíteni az összes többi érintett tagállam illetékes hatóságait. Amint az említett értesítésre sor került, úgy kell tekinteni, hogy az érintett személy a szóban forgó értesítés időpontjában az összes érintett tagállamban benyújtotta a közleményt.

¹ Az Európai Parlament és a Tanács 2013/34/EU irányelve (2013. június 26.) a meghatározott típusú vállalkozások éves pénzügyi kimutatásairól, összevont (konszolidált) éves pénzügyi kimutatásairól és a kapcsolódó beszámolókról, a 2006/43/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv módosításáról, valamint a 78/660/EGK és a 83/349/EGK tanácsi irányelv hatályon kívül helyezéséről (HL L 182., 2013.6.29., 19. o.)

A 3. cikk (4) bekezdése szerinti kiegészítő információk beérkezése esetén a kiegészítő információkat megkapó tagállam illetékes hatósága köteles egyidejűleg egy-egy példányt továbbítani a többi érintett tagállam illetékes hatóságának. Amint az említett benyújtásra sor került, úgy kell tekinteni, hogy az információk említett kézhezvételének időpontjában az összes érintett tagállam megkapta a kiegészítő információkat.

18. cikk

Nyilvánosság

- (1) A tanácsadó bizottságok és az alternatív vitarendezési bizottságok a véleményüket írásban teszik közzé.
- (2) Az illetékes hatóságok megállapodhatnak arról, hogy teljes egészében közzéteszik a 15. cikkben említett végleges határozatokat, amennyiben ehhez az érintett személyek mindegyike hozzájárul.
- (3) Amennyiben az illetékes hatóságok vagy az érintett személyek nem egyeznek bele a végleges határozat teljes egészének közzétételébe, az illetékes hatóságoknak a végleges határozat kivonatát kell közzétenniük. Az említett kivonatban szerepelnie kell az ügy és a tárgy ismertetésének, az időpontnak, az érintett adózási időszakoknak, a jogalapnak, az iparágnak, valamint a végeredmény rövid ismertetésének. A kivonatban ismertetni kell a választottbíráóság módszerét is.

Az illetékes hatóságok az első albekezdéssel összhangban közzéteendő információkat a közzétételük előtt kötelesek megküldeni az érintett személy számára. Az információk kézhezvételétől számított legfeljebb 60 napon belül az érintett személy kérheti, hogy az illetékes hatóságok ne tegyenek közzé olyan információkat, amelyek szakmai, üzleti, ipari vagy foglalkozási titkot, illetve szakmai eljárást érintenek, vagy amelyek közrendbe ütköznek.

- (4) A Bizottság végrehajtási jogi aktusok révén standard formanyomtatványokat dolgoz ki az e cikk (2) és (3) bekezdésében említett információk közzétételére. Ezeket a végrehajtási jogi aktusokat a 20. cikk (2) bekezdésében említett eljárás keretében kell elfogadni.
- (5) Az illetékes hatóságoknak haladéktalanul tájékoztatniuk kell a Bizottságot a (3) bekezdéssel összhangban közzéteendő információkról.

19. cikk

A Bizottság szerepe és adminisztratív támogatás

- (1) A Bizottság folyamatosan frissíti és az az interneten elérhetővé teszi illetékes hatóságok jegyzékét és a 8. cikk (4) bekezdésében említett, szaktekintéllyel bíró független személyek jegyzékét. Az említett jegyzék ezen személyeknek kizárólag a nevét tartalmazhatja.
- (2) A tagállamok tájékoztatják a Bizottságot a 13. cikkben meghatározott titoktartási kötelezettség megszegése esetén alkalmazott szankciókról. A Bizottság erről tájékoztatja a többi tagállamot.

- (3) A Bizottság központi adattárat vezet, melyben a 18. cikk (2) és (3) bekezdésével összhangban közzétett információkat archiválja, és azokat az interneten is elérhetővé teszi.

20. cikk

A bizottsági eljárás

- (1) A Bizottságot a vitarendezési bizottság segíti. Ez a bizottság a 182/2011/EU rendelet értelmében vett bizottságnak minősül.
- (2) Az e bekezdésre történő hivatkozáskor a 182/2011/EU rendelet 5. cikkét kell alkalmazni.

21. cikk

Felülvizsgálat

A Bizottság 2024. június 30-ig értékeli ennek az irányelvnek a végrehajtását, és arról jelentést nyújt be a Tanácsnak. Az említett jelentést adott esetben jogalkotási javaslatok kísérik.

22. cikk

Átültetés a nemzeti jogba

- (1) A tagállamok hatályba léptetik azokat a törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy ennek az irányelvnek legkésőbb 2019. június 30-ig megfeleljenek. E rendelkezések szövegét haladéktalanul közlik a Bizottsággal.

Amikor a tagállamok elfogadják ezeket a rendelkezéseket, azokban hivatkozni kell erre az irányelvre, vagy azokhoz hivatalos kihirdetésük alkalmával ilyen hivatkozást kell fűzni. A hivatkozás módját a tagállamok határozzák meg.

- (2) A tagállamok közlik a Bizottsággal belső joguk azon főbb rendelkezéseinek szövegét, amelyeket az ezen irányelv által szabályozott területen fogadnak el.

23. cikk

Hatálybalépés

Ez az irányelv az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* való kihirdetését követő huszadik napon lép hatályba.

Ezt az irányelvet a 2019. július 1-től kezdődően benyújtott, a 2018. január 1-jével vagy azt követően kezdődő adóévben szerzett jövedelemre vagy tőkére vonatkozó vitás kérdésekhez kapcsolódó panaszok tekintetében kell alkalmazni. A tagállamok illetékes hatóságai ugyanakkor megállapodhatnak arról, hogy ezt az irányelvet az említett napot megelőzően benyújtott, vagy korábbi adóévekre vonatkozó panaszok tekintetében is alkalmazzák.

24. cikk

Címzettek

Ennek az irányelvnek a tagállamok a címzettjei.

Kelt Brüsszelben,

a Tanács részéről

az elnök
